

Rijk der Gerechtigheid

Administratie: B. Verlaet
Rue de la Bassette, 11
1330 RIXENSART/België
Tel. (02) 653 50 20

Filantropisch en menslievend maandblad
voor het morele en sociale herstel

Losse nummers € 0.20
Jaarabonnement € 2.40
P.C.R. 000-07824.18-16

Stichter: F.L.A. FREYTAG

Een stralend toekomstvisioen

EN onuitsprekelijk gevoel van troost dringt door in ons hart als wij de Almachtige leren kennen en ons met zijn goedheid en welwillendheid voeden. Hij is liefdevol, teder, beminnelijk en bezielde met de nobelste en de grootmoedigste gedachten ten bate van de mensen. We hoeven slechts naar de natuur te kijken om ons ontroerd te voelen door al de uitingen daarvan, die Hij overvloedig binnen ons bereik stelt. Nochtans werd de aarde geplunderd, beschadigd en geschonden door de mensen. Sinds de zondvloed bestaan er geen grote bomen meer om indruk op ons te maken door hun majestueuze hoogte. Maar al wat wij rondom ons zien zingt lofzangen en glorie tot de Schepper van alle dingen en zegt ons: "Loof de Heer, want Hij is goed."

De mensen verkeren tegenwoordig in een verschrikkelijke toestand, maar dit zou helemaal niet nodig zijn. Het zou niet nodig zijn dat zij treuren, ongelukkig en diep bedroefd zijn, noch dat ze in het graf neerdalen met veel tranen, smarten en allerlei gevoelens van wanhoop en ontgoocheling. Alles zou zo mooi en zo aangenaam kunnen zijn op de aarde. Iedereen zou er van een eindeloos geluk kunnen genieten.

Alleen omdat zij een verkeerde weg hebben gevolgd, bevinden de mensen zich in deze ongelukkige toestand van verlatenheid, lijden, ongeluk en dood. Als zij maar van ganser harte God wilden benaderen en Zijn gedachten volgen, zou het dadelijk beter gaan. Hun ziel zou door de zon van de goddelijke liefde beschenen worden en zij zouden in hun hart prachtige gewaarwordingen kunnen hebben.

Als na de regen de zon plotseling verschijnt en heel het landschap in een zee van licht doet baden, is er een sfeer die de mens treft en hem zou willen doen zingen. De hoop herleeft in zijn hart, omdat de Allerhoogste er het gevoel van de eeuwigheid in heeft gelegd. Door de kracht van het zonlicht gaan de droevige gedachten in rook op en een geestdriftige vreugde uit zich. Natuurlijk zijn voor de hedendaagse mens de heerlijke indrukken van zijn ziel zeer kortstondig. De ogenblikken van hoop en geluk blijven niet. Een duistere wolk verschijnt weer zeer vlug aan de horizon en verduistert alles. De zorgen, de angsten en de teleurstelling zijn opnieuw aanwezig.

Daarentegen, voor degene die intens kan kijken naar de goddelijke wegen en naar dat wat de Almachtige in petto heeft voor de mensheid, klaart de hemel volledig op als hij de voorwaarden van het goddelijk

programma volgt. De wolken verdwijnen dan om niet meer terug te komen, de moeilijkheden, de troosteloosheden van het leven van de mensen gaan weg, het glorierijk Koninkrijk van God openbaart zich dan voor de ogen van zijn geloof; het beloofde land, met zijn altijd blauwe hemel en zijn stralende lente, ligt vóór hem als een prachtig visioen dat niet uitgewist wordt.

Dit is de toestand waarin alle mensen zich zouden kunnen bevinden als zij trachtten in harmonie te leven met de goddelijke wegen. Gelukkig komt de tijd dat de aarde vol zal zijn van de kennis van God zoals het water de bodem van de zeeën bedekt. Totdat het Koninkrijk van God ingesteld wordt, zijn er natuurlijk voor de kermende en stervende mensheid nog zekere moeilijke etappen te doorworstelen. Maar wanneer de oude wereld volledig plaats zal gemaakt hebben voor de nieuwe, wanneer de vestiging van het Rijk van God zich in macht en glorie zal openbaren, zullen het lijden en kermen verdwijnen, vreugde en geestdrift zullen naderen, zoals de Schrift aantoont.

Wanneer deze tijd zal gekomen zijn, zullen de grote bomen opnieuw verschijnen en de dorre streken zullen weer bebost worden. Er zal geen winter meer zijn. de vallende droge bladeren zullen humus vormen dat nodig is voor de vruchtbaarheid van de aarde. Er zal geen mesthoop, geen vuilnis, geen stilstaand water meer zijn, niets dat slecht ruikt. Er zal alleen de heerlijke geur van de bloemen zijn die door de Heer werden geschapen om op aangename wijze de reukzin van de mens te strelen.

In de Hof van Eden was er geen enkele slechte geur, geen rook om de ogen kwaad te doen, geen tocht om verkoudheid of keelpijn te veroorzaken. Terwijl nu alles verkeerd is. Er zijn talrijke onaangename dingen. Maar die komen niet van God. Hij heeft alles volmaakt, prachtig geschapen voor het goede, de zegen, de welvaart en de vreugde van de mens. Alles wat nadelig is komt van de mensen zelf en van hun losbandig gedrag. Zij hebben de goddelijke wet, de universele wet van het goede en de zegen, geschonden en zij hebben er automatisch de verschrikkelijke gevolgen van ondergaan.

Op aarde heeft de Allerhoogste alles subliem en prachtig geschapen. De meren, de waterstromen, de bergen, de valleien, de plantengroei, tot het kleinste grassprietje, alles is een pracht voor de ogen en een geluk voor het hart. De Eeuwige heeft ook een

grote verscheidenheid aan dieren geschapen, steeds tot vreugde van de mens en ook tot zijn zegen, door hem zo de gelegenheid te geven het goede te doen. Hij heeft hem in het paradijs geplaatst, opdat hij de vertegenwoordiger op aarde zou zijn van de heerlijkheid van God.

In het eerste boek van Genesis wordt aangetoond dat de mens een directe schepping van God is in zijn eerste vertegenwoordiger, Adam. Hij moest een god op aarde zijn, tot wie de dieren zonder vrees moesten kunnen komen om liefdevol geaaid te worden en hulp en bescherming te ondervinden.

Dit was het geval in het begin, in de Hof van Eden. Terwijl nu het tegenovergestelde gebeurt. Opgeschrikte vogels vliegen weg van de mens, omdat hij een boosaardig wezen is geworden, een arm iemand beïnvloed door de duivelse geest. Hij denkt er alleen aan zijn gehemelte en zijn egoïsme te bevredigen, in alle opzichten. Dus moet men niet verbaasd zijn dat de dieren vluchten wanneer de mens verschijnt.

De mensen moeten zelfs bij gelegenheid vluchten voor hun gelijke, allerlei voorzorgsmaatregelen nemen, er stiekem vandoor gaan, zich opsluiten, op hun hoede zijn, want de mens is de vijand van zijn naaste geworden, wegens het verschrikkelijk egoïsme dat in zijn hart is.

Waarom dit alles! Omdat hij zich vrijwillig overgeleverd heeft in de handen van de tegenstrever, die tegenwoordig, maar niet meer voor lange tijd, de god van deze wereld is, zoals onze geliefde Verlosser zelf hem noemt. Onder zijn schadelijke macht en invloed zijn de mensen ongelukkig, zij lijden, zij worden ziek en zij sterven. Dat is de droevige toestand die zij veroorzaakt hebben door slaven van Satan te worden.

Als het op aarde gevestigd is, zal het Koninkrijk Gods de hele mensheid uit deze ongelukkige en jammerlijke toestand bevrijden. Men begrijpt ook de vervoeringen van de profeten die door het geloof de prachtige tijden van het herstel van alle dingen hebben gezien, en die de indrukken van de mensen, die bevrijd zijn van de heerschappij van de tegenstrever, hebben kunnen beschrijven met deze veelzeggende woorden: "De tiran is niet meer, de verdrukking is opgehouden, heel het land ademt vrede. Zij zullen met zegekreten naar Sion teruggaan en een eeuwige vreugde zal hun hoofd bekronen." Er is nog gezegd over deze komende prachtige tijd: "De woestijn en het dorre land zullen bloeien, de luchtspiegeling zal in een meer veranderen, er zal geen onrecht noch schade meer aangedaan worden, het verloren paradijs in Eden zal eindelijk teruggevonden worden."

De oneindige vreugde in het Huis van de Vader

OP de hellingen, in de diepe bossen, over de velden en weiden, in de feestelijke boomgaarden, stort juni de overvloed van zijn genade uit. Alles straalt met licht en leven onder de streling van de nu toch al warme ochtendzon. Met grote gouden lijnen schrijven de zwaluwen in de azuurblauwe lucht gedichten van vreugde en liefde, en de bezige bij bezoekt de ontelbare bloemen die naar de hemel hun sierlijke bloemkronen van alle vormen en kleuren uitstrekken. Maar in de verte, richting de berg, verstoort een dof gerommel de harmonie en rust van deze heldere ochtend. Het is oorlog. Mannen worden daar op brute wijze uiteen gereten en gedood.

In het kleine dorpje dat midden in de boomgaarden verscholen ligt, is iedereen druk met zijn werk. Ze moeten, als ze kunnen, de mannen die zijn vertrokken, vervangen.

Iedereen probeert de moeilijkheden het hoofd te bieden. Vrouwen en kinderen gaan aan de slag. Zo is de kleine Pierre, een grote zeis in zijn handen, bezig het gras te maaien in de weide van een buurvrouw van zijn ouders, wier man in oorlog is.

Het zou ongetwijfeld leuker zijn om met zijn vriendjes mee te gaan om de soldaten voorbij te zien komen, of om te kijken of de kersen al rijp zijn. Maar Pierre heeft een goed hartje en hij is gehoorzaam. Hij voelt al verantwoordelijkheid. Hij werkt dus met al zijn kracht en wijdt zich aan het helpen van de mensen om hem heen, hoewel hij amper elf jaar oud is.

Kijk eens wat een lange dagen Pierre maakt. Allang zijn de diamanten van de ochtenddauw dof geworden. Een groene kikker, gestoord in zijn frisse schuilplaats, springt naast Pierre, die stopt om een beetje te rusten. De buurvrouw die hem in dienst heeft, brengt hem wat te eten en, om deze lieve kleine zo

dappere jongen te bemoedigen, geeft ze hem een groot glas wijn te drinken. Pierre, die denkt, dat het hem sterker zal maken, drinkt het op en na een kort moment van rust, hervat hij zijn werk. Maar wat is het ineens warm in deze wei... En dan wordt de zeis zwaar... zo zwaar... Pierre stopt. Lam geslagen ligt hij op het gras, zonder eerst zelfs maar een beetje schaduw te zoeken.

Even later vinden burenhem bewusteloos liggen. Hij wordt snel naar het huis van zijn vader gebracht. Er wordt een arts ingeschakeld. Die steekt de ernst van de situatie niet onder stoelen of banken. Pierre heeft zeer gevaarlijke hersenvliesontsteking. Wekenlang levert hij een felle strijd tussen leven en dood. Een in de regio gestationeerde legerarts wordt naar het bed van de kleine patiënt geroepen. Eindelijk, na veel pogingen, is het kind buiten gevaar, gered. Maar het is noodzakelijk om zijn ledematen, weer te laten werken, want die zijn verlamd door de ziekte.

Na een lang herstel keert Pierre terug naar school. Hij moet serieuze inspanningen leveren, want hij heeft een achterstand opgelopen en is nog steeds verzwakt, hij voelt snel vermoeidheid in zijn hoofd en zenuwen. De leraar houdt echter van haar kleine leerling wiens goede karakter en hart ze waardeert. Ze wijdt zich aan hem en neemt hem apart om hem extra lessen te geven. Pierre, die zeer gevoelig is voor de genegenheid die hem wordt betoond, zet zich met zijn hele hart in om het goed te doen. Al snel bevindt hij zich weer op het schoolniveau van zijn klasgenoten. Hij slaagt voor zijn schooldiploma en verlaat de school, enigszins met tegenzin.

Pierres zus trouwde met een timmerman. Vaak gaat Pierre naar diens werkplaats bij hem in de buurt. Hij ziet graag hoe zijn zwager behendig zijn gereedschap hanteert om allerlei nuttige dingen te maken. Pierre oefent op zijn beurt. Met veel praktisch gevoel past hij zich gemakkelijk aan dit werk aan. Daarna

Dit zijn de onuitsprekelijke vooruitzichten die tegenwoordig vóór alle mensen geplaatst worden bij het herstel van alle dingen verkondigd door de profeten en door de apostel Petrus in de Handelingen van de apostelen. Deze prachtige vooruitzichten zijn mogelijk gemaakt door het verheven werk en offer van de welbeminde Zoon van God, die op aarde gekomen is om het losgeld van de mensen te betalen en hen vrij te kopen van de veroordeling en de dood. Hij is de Vredevorst, Degene die tot de ontketende zee van de woedende volkeren zal zeggen: "Vrede zij met u!" Alles zal dan weer tot rust komen, alles zal bedaren en de tijden van vernieuwing zullen zich uiten tot zegen van alle bewoners van de aarde.

Dit zijn de goddelijke zekerheden die vóór ons liggen. Wij zijn gelukkig met de hele kracht van onze ziel daaraan mee te werken. Wij nodigen allen die naar leven, vreugde, vrede en geluk verlangen uit, zich bij ons aan te sluiten om dit Rijk van zegen in te stellen, om gelukkige en vrije burgers van het Koninkrijk van God te worden, waar men niet meer lijdt, waar men niet meer sterft, maar waar men de goddelijke verwantschap en het vaderschap van God terugvindt, door kinderen van God te worden, levensvatbaar tot in de eeuwigheid.

Vertederende en leerzame voorvallen

Deze twee waargebeurde verhalen werden gepubliceerd in *Heim und Welt*.

Mroschik, het mijnpaard, offert zichzelf op om zijn meester te redden.

En: Petrus vergeldt de verrader goed met kwaad...!

Pas sedert enkele jaren hebben dierenvrienden zich gerealiseerd, hoeveel de dieren de mens hebben geholpen bij zijn verovering van de aarde voor economische doeleinden. En dit werd hun duidelijk getoond toen Tobie, het laatste mijnpaard van Duitsland, na 18 jaar werken, een mijn in Gelsenkirchen mocht verlaten om eindelijk bij daglicht van zijn rust te kunnen genieten. Dit paard was de laatste schakel in een lange, lange keten van dappere viervoeters die onmisbare helpers en trouwe vrienden waren voor de mijnwerkers.

Paul Habraschka, die zelf tientallen jaren in de mijnen werkte, vertelde in "Heim und Welt" enkele van zijn meest ontroerende observaties van de wijsheid en trouw van deze dieren. We beginnen dit verhaal met een van zijn meest dramatische ervaringen in een mijn. Hier volgt het...

Ik was amper 16, toen de baas van de mijnwerkers me aanstelde als paardenmenner. Ik was een van de jongste werknemers van deze kolenmijn, en ik had nog nooit voor een paard gezorgd. Dus het was met angst dat ik Mroschik, zo werd dit grijs-witte paard genoemd, benaderde om hem het hoofdstel om te leggen.

Het paard leek te begrijpen dat hij te maken had met een beginneling. Hij legde zijn oren naar achteren, rolde met zijn geniepigie ogen en drukte me met zijn flank tegen het schot van zijn ondergrondse stal.

Ik dacht al dat mijn laatste uurtje geslagen had. Maar Mroschik liet me vrij, keek me aan en begon te hinniken. Ik zou zelfs vandaag nog wedden, dat dit gehinnik alles had van een spottende lach. Mroschik had geprobeerd me bang te maken... en dat was hem geweldig gelukt...

We waren al snel goede, meer nog, onafscheidelijke vrienden, "mijn" Mroschik en ik. Maar hij liet geen gelegenheid voorbij gaan om me te laten voelen, dat hij geen "gewoon" paard was.

Vanaf dag één realiseerde ik me, dat hij het knallen met de zweep om hem harder te laten lopen helemaal

niet op prijs stelde. Daarna liep hij expres langzaam over het hellende sleepplatform. Daar werden de lege wagens op de rails gezet en de volle aangespannen.

Normaal gesproken moest Mroschik acht aan elkaar gekoppelde wagentjes naar boven trekken. Zodra een ervan op zijn plaats werd gezet, hoorde je iedere keer een metalen klik.

Maar deze keer stonden er negen wagens te wachten. Ik koppelde het paard aan, dat begon te lopen... Maar meteen stopte hij weer. Hij zocht me met zijn blik en begon te hinniken, alsof hij woedend was dat men het waagde om hem een wagen teveel te laten trekken.

Naast me stond de jongeman die de wagens aankoppelde. Hij lachte: "Mroschik, mijn jongen, dus je kan je er niet toe zetten", zei hij ironisch. "Werkelijk waar, dit paard telt elke klik..."

Verrast haalde ik er een wagen af... En Mroschik begon meteen met zijn last te draven. Later probeerde ik vaak de belasting te vergroten, maar daar ben ik met moeite één keer in geslaagd.

Al een jaar volbracht Mroschik steeds weer hetzelfde traject, heen en weer bijna 100 meter onder de grond. Bij elk nieuwe transport begroette hij me alsof hij me al maanden niet had gezien.

Op een ochtend werd het paard bij het eerste transport aan een zware lading gekoppeld. Ik werd een paar stappen voor hem geplaatst om de wissel van de rails goed te zetten. Ik gleed plotseling uit en lag op het spoor. Ik kon een paar seconden niet meer denken van de schrik.

De baan was hellend en de zware karren reden op volle snelheid. Als in een droom hoorde ik Mroschik uit alle macht hinniken, toen hij me uitgestrekt op de rails zag liggen. Binnen enkele seconden heeft hij zeker het gevaar begrepen waaraan ik blootgesteld was. Ik dreigde verpletterd te worden door de rij wagentjes. Het paard kromde zich echter met al zijn krachten tegen de wagens die achter hem begonnen te rijden. Helaas, hij kon deze lading van enkele tonnen niet tegenhouden... en ook hij werd omvergegooid...

Gegrepen door angst rende ik naar mijn trouwe Mroschik. De eerste wagen verpletterde zijn achterpoten. Ze waren op verschillende plaatsen gebroken en bloedden verschrikkelijk. Het was zo ondraaglijk om te zien dat ik mezelf snikkend naast hem gooide, ik sloeg mijn armen om zijn nek en hield niet op met prevelen, terwijl ik hem streelde: "Mijn arme lieveling, mijn arme lieveling... Waarom heb je dat gedaan?..."

Hij wierp me zo'n smekende blik toe alsof hij hulp en bijstand van mij verwachtte. Maar ik kon niets doen voor hem aan wie ik mijn leven te danken had, dat nog zo jonge leven. En ik wist, dat je de gebroken botten van een paard niet kunt genezen! Ik wist ook dat Mroschik ten dode was opgeschreven!...

Ik rende naar een mijnwerker aan wie ik in tranen de verschrikkelijke tragedie vertelde en smeekte hem: "Alstublieft, laat Mroschik sterven zonder dat hij moet lijden. Hij mag niet lijden..."

De goede man luisterde naar mijn smeekbeden. Maar die ontploffing van het buskruit onder het door de pijn neerhangende hoofd van het dier was vreselijk voor mij. Toen het voorbij was, keerde ik terug naar de mijn, mijn ogen vol tranen en me heel goed bewust dat ik nog nooit in mijn jonge leven een betere vriend had gehad dan dit paard dat ik op deze dag had verloren.

★

Paul Habraschka heeft tijdens zijn lange leven als mijnwerker nog meer ervaringen beleefd met andere mijnpaarden, die zich net als de dappere Mroschik opofferden voor hun meester. Soms hebben ook deze trouwe beesten hun "tweebenige vrienden" gered van een zekere dood. En dit op een wonderbaarlijke manier, getuige het verhaal over Peter, een paard zo zwart als een kraai.

Ten gevolge van een mijnongeluk moest Joseph Kusok wekenlang in bed blijven. Die dag ging hij voor het

eerst weer aan het werk. Toen hij zich meldde bij de chef, ging het paard Peter, hem juist voorbij en leek dodelijk vermoeid. Een jonge nietsnut met een bruto uiterlijk mende hem door hem krachtige zweepslagen toe te dienen. Joseph Kusok had Peter jarenlang bereiden voor zijn ongeluk. Hij was erg gehecht aan dit paard waarmee hij met een oprechte vriendschap verbonden was. Toen hij zag hoe het beest werd behandeld, sprong hij op de jongeman af en riep uit: "Wie op zo'n manier een paard ment, is een echte ellendeling!"

Het gezicht van de ander vertrok van woede. Hij zwaaide dreigend met zijn acetyleen lamp om hem naar Joseph's hoofd te gooien. Maar het paard kwam plotseling tussenbeide. Hij duwde tegen de aanvalser met zoveel kracht, dat hij achteruit tuimelde. Toen begon Peter te hinniken en legde zijn zachte neus op Joseph's schouder.

De baas slaagde erin de ruzie tussen de twee mannen te sussen en Jozef werd weer aangesteld om Peter te mennen.

Joseph had net een lege rij wagentjes teruggebracht. Het was in het midden van de mijn. Plotseling begon zijn lamp te flikkeren en het licht kreeg een groenachtige kleur. Verschillende mijnwerkers kwamen al langs hem heen rennen. Ze schreeuwden tegen hem dat een brandgang was beschadigd, toen ze probeerden een rots op te blazen en dat er gifgas ontsnapte.

Bij het vooruitzicht om jammerlijk diep onder de grond te sterven, stond er een hevige ontsteltenis op alle gezichten te lezen. Zonder op Joseph te wachten, renden ze verder. Joseph Kusok haastte zich om hen te volgen met zijn paard. Maar hij kwam bij een doorgang die te smal was voor Peter om erdoor te kunnen.

"Help me dan," riep de man naar zijn kameraden. "Willen jullie dat brave dier laten omkomen?"

De voormalige kwelgeest van Peter schreeuwde spottend naar hem: "Wat mij betreft, kan die ellendige knol daar blijven... En jij ook!" Maar de andere mannen hadden medelijden en hielpen Jozef de doorgang te verbreden. Zo konden de twee vrienden ook verder. Kusok zag voor zich de trillende lichten van zijn kameraden die zo snel als hun benen hen konden dragen wegvluchten. Toen ontdekte hij voor zich een bewegingloos lichaam, waarvoor het paard plotseling stopte. Joseph herkende de kwelgeest van Peter, die al bewusteloos was.

Peter snuffelde aan het lichaam... en greep hem voorzichtig met zijn tanden bij de panden van zijn jas! Toen hij op deze manier weer verder liep met de bewusteloze jongeman, sleepte Joseph Kusok zich ook al bijna bewusteloos voort.

Hij vond zijn kameraden op ongeveer 100 meter afstand. Ze lagen bewusteloos voor een zware deur die bij het sluiten klem was gaan zitten en hen scheidde van de frisse lucht. Ze waren al zo verzwakt dat ze niet meer de kracht hadden gehad om hem open te duwen...

Peter stond een paar seconden voor de deur, en toen moest zijn dierlijke intelligentie hem hebben doen begrijpen, dat deze deur een belemmering was voor hun bevrijding. Hij draaide zich om en trapte zo tegen het hout, dat de dikke planken openbarsten. De frisse luchtstroom verdreef de dodelijke gassen op de bodem van de gangen, en als gevolg daarvan keerden de mijnwerkers langzaam tot het bewustzijn terug.

Vanaf die dag had Peter de gunst van alle mannen van de mijn gewonnen. Zelfs zijn kwelgeest was vertederd en voelde zich ontroerd elke keer dat hij het paard ontmoette. "Hij heeft mij kwaad met goed vergolden," zei hij op een dag tegen Joseph Kusok. "Sinds die dag ben ik een dierenliefhebber geworden."

Ontroerende ervaringen die geen lang commentaar nodig hebben, zo krachtig getuigen ze aan de ene kant van de intelligentie, maar ook en vooral van de gevoeligheid, van de goedheid, zelfs van de opofferingsgezindheid van deze dieren, medewerkers aan het harde

verlaat hij het huis van zijn vader om zijn stage af te maken en wat geld te verdienen. Hij houdt van werken en is erg actief. Soms mediteert en bidt hij echter. Hij woont de catechisatie en de religieuze plechtigheden bij in de kleine kerk in zijn dorp, maar hij is nooit in staat om de misdienaar te zijn of erin te slagen te leren wat de pastoor onderwijst. Het lijkt hem dat deze dingen mysterieus en onbegrijpelijk zijn. Hij behoudt echter de gedachte aan een God die alles ziet, die alles weet en tot wie gebeden kan worden. Ook zendt hij, vaak in het diepst van zijn ziel, enkele gedachten op naar dit Wezen dat hij rechtvaardig, goed en machtig vindt.

Jaren gaan voorbij. Pierre gaat in militaire dienst. Ondertussen overlijdt zijn lieve moeder. Bij zijn terugkeer in het huis van zijn vader is het leven niet erg vrolijk. De vader des huizes is hard, de sfeer mist warmte en genegenheid. Voor het gevoelige hart van de jongeman is het vaak pijnlijk om niet in

de mensen om hem heen, een echo van de aspiraties van zijn ziel te vinden. Dus denkt hij aan trouwen, aan een eigen huisgezin. Daarom trouwt hij met een jong meisje en zet het beste van zichzelf in om haar het leven aangenaam te maken.

Helaas! Het wordt al snel een bittere teleurstelling. Jarenlang moet Pierre als een vreemdeling in zijn eigen huis leven, onderworpen aan allerlei vernederingen en verdriet. Gelukkig heeft hij zijn werk, waarin hij zich met al zijn kracht onderdompelt. Ook probeert hij hier en daar wat compensatie te zoeken voor zijn verdriet, maar tevergeefs. Hij oogst alleen tegenslagen en teleurstellingen. Tot slot overweegt hij te scheiden. Om alles eenvoudiger te maken, laat hij het mooie huisje dat hij heeft gebouwd, aan zijn vrouw over en trekt zich terug in een oud gebouwtje dat op een van zijn kavels staat, aan de rand van het bos. Hij richt vlug twee kamers in en vestigt zich daar, met wat persoonlijke bezit-

tingen en zijn hondje Follette, die trouw aan hem gehecht is. Hij verdeelt zijn leven tussen zijn werk, zijn viervoetig vriendinnetje en zijn bijen, waarin hij heel erg geïnteresseerd is en waar hij graag voor zorgt.

Het hart van Pierre is echter soms zwaar en moe. Hij had graag wat echte genegenheid in zijn medemensen gevonden. Heeft het leven alleen maar pijn te bieden? Met zijn hoofd in zijn handen zit hij heel vaak te mediteren. Follette komt dan, alsof ze de pijn van haar meester voelt, met haar kop op zijn knie rusten en kijkt hem met haar goede vriendelijke ogen aan, alsof ze wil zeggen: ik ben hier, ik blijf bij je. Pierre haalt zijn hand door de zwarte borstel van haar vacht en herneemt zich even. Dan is er kort daarna, weer het verdriet dat terugkeert, de moedeloosheid. Wat heeft het voor zin om te leven? Doodgaan zou alles vereenvoudigen... Het zou zo makkelijk zijn, het niets... alles vergeten. Deze gedachte maalt om en om door zijn

hoofd, keert terug, klampt zich vast, als een draaikolk en keert weer terug terwijl hij een trechter in de maalstroom vormt.

Op een herfstdag zit Pierre weer over zijn teleurstellingen te piekeren, zoals hij nu elke dag doet. Zijn hart is droeviger dan ooit. Plots wordt er op de deur geklopt. Pierre doet open en er staat een man voor hem van een al volwassen leeftijd, met een vriendelijk en welwillend gezicht. Er straalt iets uit zijn ogen. Pierre voelt het snel. Een dame begeleidt de bezoeker en kijkt Pierre met grote zachtheid aan.

De heer legt het doel van zijn komst uit. Hij is een evangelist van het Koninkrijk van God, die blij is om de mensheid in nood te kennis van Gods plan en het goede nieuws van het herstel van alle dingen tot volmaaktheid op deze aarde te brengen. Zijn eenvoudige, hartelijke taal raakt Pierre enorm. Het lijkt hem dat een warm en krachtig licht zijn wegwijnende hart doet herleven. Hij voelt

werk en in het zware leven van de mijnwerkers, net als zij blootgesteld aan gevaarlijke risico's.

Een stille maar welsprekende taal, die uit deze twee verhalen naar voren komt en die gehoord zou moeten worden in de harten van de mensen, vooral van de christenen. Net als de vele prestaties en reddingsacties volbracht door andere dieren. Dit zijn allemaal vertederende onderwerpen, die in staat zijn om de ware zin van het leven volgens het evangelie te onderwijzen: te bestaan voor het welzijn van de mensen om hen heen en wat nog beter is, en om in voorkomende gevallen kwaad met goed te vergelden.

Het is het enige programma dat de mens van de vervloeking kan verlossen en hem naar de ware en blijvende vrede en het geluk kan leiden.

Gij zult de Naam des Heren, uw God, niet ijdel gebruiken. (Ex 20: 7)

De krant *Tribune de Genève* van 14 juli 2023 publiceerde een interessant artikel van Jean-René Moret, pastoor en gastschrijver bij de krant, over godslastering. De vraag is hier of godslastering verboden of onderdrukt kan worden. We reproduceren dit artikel volledig.

Het is beter om godslastering niet te verbieden

Na de verbranding van een Koran in Zweden (noot van de redactie: op 28 juni 2023), vroegen de landen met een islamitische cultuur om een spoeddebat bij de VN, met de wens een internationaal wettelijk kader in te stellen tegen handelingen die religieuze overtuigingen kwetsen. Dit werpt opnieuw de kwestie van godslastering op. Moeten de overtuigingen van gelovigen worden beschermd door het verbieden van woorden of beelden die hun geloof of hun god beledigen? Als evangelisch christen zie ik verschillende goede redenen om niet in deze richting te gaan.

Allereerst wordt de beschuldiging van godslastering vaak gebruikt om christenen te vervolgen, of het nu in het oude Rome was, waar ze werden beschuldigd van atheïsme vanwege hun weigering om te offeren aan heidense goden, of vandaag in gebieden waar ze een minderheid vormen. Een verbod op godslastering is gevaarlijk, omdat het degenen kaarten in handen geeft om religieuze minderheids standpunten te vervolgen. Ten tweede geloven christenen in een god die machtig genoeg is om zelf zijn eer te verdedigen.

Als theoloog kan ik iedereen alleen maar afraden om te lasteren, maar de gevolgen spelen zich af tussen de persoon en God. Bovendien verzekerd Jezus dat alle godslasteringen die tegen hem werden uitgesproken, vergeven zouden worden, wat zijn discipelen ervan zou moeten afraden om godslasteraars te vervolgen.

Ten derde ondermijnt het beschermen van een speciale mening tegen de uitingen in kwestie de zoektocht naar de waarheid. Jezus Christus presenteert zichzelf als "de Weg, de Waarheid en het Leven", maar de waarheid wordt beter gediend met vrij zoeken en beredeneerde argumentatie dan met het opleggen of beschermen van een waarheid door de staat. Het is waar dat men tegen de overtuigingen van een persoon kan argumenteren zonder hun overtuigingen te beledigen, maar het verschil is soms subtiel en kan afhangen van persoonlijke gevoeligheden. Liefde en wellevendheid vereisen dat ze niet kwetsen omwille van het kwetsen, maar het mag geen kwestie van een wet worden, zolang men niet zover gaat tot een oproep tot haat of andere duidelijke excessen.

Aan de andere kant benadrukken evangelisch christenen sterk, dat geloof in God of Jezus Christus moet voortkomen uit een persoonlijke overtuiging die niet waarachtig is als het wordt opgelegd door traditie of van staatswege. Een door de wet opgelegd respect zou dan ook weinig waarde hebben. Onafhankelijk van persoonlijke overtuigingen is het goed om in een

liberale samenleving te leven, waar meningen en overtuigingen vrij besproken en opnieuw bevestigd kunnen worden. Dit vereist dat iedereen bereid is om verklaringen aan te horen die hen choqueren, en het bevoorrecht van de ene of de andere mening door staatsbescherming verbiedt. Het is een vorm van rijping die iedereen moet leren, maar die nodig is voor iedereen om te kunnen genieten van een echte vrijheid van meningsuiting.

Het verbieden van godslastering roept twijfels op over de mogelijkheid van een echt debat. Aan de andere kant gaat de vrijheid van meningsuiting, zoals elke vrijheid, gepaard aan een verantwoordelijkheid voor het gebruik dat ervan wordt gemaakt: laten we respectvol zijn, zonder te verlangen dat de wet ons daartoe dwingt!

De wetten van veel landen bestraffen godslastering niet, in tegenstelling tot een aantasting van een persoon: belediging, laster, die strafbaar zijn bij de wet.

Wat gelovigen en christenen in het bijzonder betreft, komt die vraag niet eens aan de orde, zoals we zullen zien. De Wet van Mozes beval namelijk al aan: "Gij zult de Naam van de Here, uw God, niet misbruiken." (Ex. 20: 7). Dit is het vierde gebod van de Tien Geboden. Die wet richtte zich tot het Joodse volk en niet tot andere naties die God niet kenden.

Als we deze aanbeveling ter harte willen nemen, realiseren we ons meteen dat dat erg ver gaat. Als we de Heer namelijk erkennen als onze God, moeten we Hem prijzen, verheerlijken. Hem gehoorzamen en trouw aan Hem zijn, zoals het de plicht is van een schepsel om zich tegenover zijn Schepper te gedragen. Onze situatie als zondaar maakt het ons echter niet mogelijk om al deze voorwaarden in acht te nemen zonder er op een gegeven moment ook maar één te schenden. De zonde dwingt ons voortdurend om onze persoonlijke, egoïstische verlangens, onze begeerten te bevredigen, om onze eigen wil te doen, ongeacht de goddelijke wil die zelfverloochening vereist.

Onder deze omstandigheden is het moeilijk, zo niet onmogelijk, voor ons om een voorbeeld te zijn voor onze medemensen, vooral voor degenen die niet in God geloven en die het recht hebben om ons over ons geloof te bevragen. Want we mogen niet vergeten dat we voor mensen en voor engelen een schouwspel zijn, zoals de apostel Paulus ons zegt. (1 Kor. 4: 9) En als we getuigen van ons geloof in God, is het de vraag of ons gedrag overeenkomt met onze woorden, anders kunnen we de mensen om ons heen tot zonde aanzetten, zoals de apostel Paulus verklaart: "De Naam van God wordt door uw toedoen onder de volkeren gelasterd." Rom. 2: 24.

Dit is waar godslastering heel vaak vandaan komt. Het moet worden erkend dat religies een zeer slechte getuigenis hebben gegeven door zelfs zo ver te gaan dat ze oorlog voeren, omdat we spreken van godsdienstoorlogen. En wat een misbruiken bestaan er binnen de verschillende religieuze groeperingen. In plaats van te dienen, wilde men vaak regeren. Om dat te doen, werden veel compromissen gesloten met de burgerlijke en militaire machten, waarbij men totaal vergat, dat onze geliefde Heiland over deze discipelen had gezegd: "Zij blijven in de wereld" (Joh. 17: 11), maar "zij horen niet bij de wereld." (Joh. 17: 16). Is het dan een wonder dat Gods naam wordt gelasterd en dat veel mensen niet langer in God geloven? Velen van hen werden tot zonde aangezet.

Als we onszelf willen zien zoals we zijn, moeten we het erover eens zijn dat het vaak door onze schuld is, dat mensen zich van God afkeren. Het is daarom noodzakelijk om terug te keren naar onszelf, om onszelf te vernederen, publiekelijk, indien nodig, en om zoveel mogelijk te herstellen wat we niet goed hebben gedaan. Want we hebben een getuigenis te geven van de waarheid. Onze geliefde Verlosser zei tegen zijn discipelen: „Gij zijt het licht der wereld.“ Mattheüs 5: 14.

In plaats van een wet tegen godslastering uit te willen vaardigen, moeten we de wet naleven die ons aanbeveelt om onze naaste lief te hebben als onszelf, totdat de mensen om ons heen onze goede werken opmerken en onze Vader verheerlijken die in de hemel is. Dat is wat er moet gebeuren. We moeten niet stoppen voordat alle mensen de Heer kennen, weten dat Hij goed is, dat Hij niet straft, dat Hij Zijn Zoon heeft gezonden om ons te redden. Deze dienst bezorgde hem tegenstand, vervolging en de dood aan het kruis.

We zullen zeker enige tegenstand ondervinden, maar we bevinden ons in de tijd waarin de waarheid spoedig de schuilplaats van leugens zal binnendringen. De waarheid zal zegeviëren en niemand zal haar stoppen. Als we ons aansluiten bij de grote beweging van het herstel van alle dingen die is begonnen, zullen we ook overwinnaars zijn. Dit is het programma dat alle bereidwillige harten is voorgehouden, voor de bevrijding van alle menselijke wezens en tot eer van de Eeuwige en Zijn geliefde Zoon, onze beminde Redder.

Inactiviteit, de plaag van deze tijd

Onze samenleving met zijn comfort en vooruitgang ontslaat ons er steeds meer van om ons in te spannen, iets wat toch essentieel is voor een goede lichamelijke gezondheid. Dat blijkt uit een artikel in het tijdschrift *En Marche* nr. 1709, dat we hier in zijn geheel weergeven.

Thuisblijven, een trend die aan het doorzetten is?

Sinds de lockdown is de trend naar „cocooning“ toenomen. Moeten we ons zorgen maken? Het draait allemaal om balans.

Velen keken reikhalzend uit naar de heropening van cafés, bioscopen, theaters, sportscholen en andere openbare plaatsen na de lockdowns. Maar niet iedereen. Sommigen hebben een voorkeur voor een meer huiselijke levensstijl.

Wellnesstijdschriften en literatuur hebben lang concepten aangeprezen zoals „hygge“, een Deense levensstijl, geïnspireerd door de lange winteravonden. Er wordt zelfs een Engels woord gebruikt om te verwijzen naar deze neiging om thuis te blijven: „nesting“.

De trend van „cocooning“ wachtte niet tot Covid om voet aan de grond te krijgen – maar de pandemie heeft deze misschien wel versterkt. Zo zagen de Belgische bioscopen hun cijfers in 2017 al met 8% dalen, een daling die toen werd toegeschreven aan de aanslagen van 2016. De trend heeft zich echter alleen maar doorgezet.

Ultramoderne eenzaamheid

Onder je dekbed kruipen en naar een serie kijken, terwijl je warme chocolademelk drinkt... Gewoon een moderne versie van de avonden bij de open haard van onze voorouders? Misschien, behalve dat de huishoudens van die tijd vaak uit grote gezinnen bestonden, terwijl er van de ongeveer 5 miljoen huishoudens die vorig jaar door het Belgische statistiekbureau (Statbel) in België werden geregistreerd, 1.809.200 uit één persoon bestaan, oftewel iets meer dan één op de drie huishoudens!

In een tijd waarin we kunnen telewerken, online boodschappen kunnen doen, maaltijden kunnen laten bezorgen (een voordeel wanneer gezondheidsredenen ons aan huis binden)..., is het mogelijk geworden om hele dagen door te brengen zonder het huis te verlaten en, voor die bijna 35% van de Belgen die alleen wonen... zonder iemand te zien.

Het draait ook allemaal om geld

Openbare zwembaden hebben de afgelopen jaren ook een daling van het aantal bezoekers gezien, met een toename van 14% bij het installeren van privézwembaden in 2019. De ontwikkeling van apparatuur zoals thuisbioscopen, hometrainers en e-readers maakt deel uit van deze trend naar individualisering van de vrije

zijn wezen smelten onder de indrukken die zijn twee bezoekers hem brengen.

Na een onderhoud dat Pierre erg kort lijkt, gaan de evangelisten weer weg. Pierre belooft de volgende bijeenkomst in de regio bij te wonen. De volgende zondag gaat hij, trouw aan zijn belofte, naar het adres dat door de evangelist is aangegeven. Daar treft hij een aantal zeer aardige mensen aan, en maakt kennis met hen; dan arriveert de evangelist die hem bezocht. De ontmoeting is warm. Ze nemen plaats voor de vergadering. Pierre let heel erg goed op. Hij pikt alles op wat gezegd wordt en observeert alles. Het lijkt hem dat hij na een lange reis vol moeilijkheden in de haven aankomt. De goddelijke sfeer dringt zijn hart binnen, ontspant hem, geeft hem een goed gevoel. Eindelijk vindt hij een familie, harten die voelen en denken zoals hij!

Vanaf dat moment doet Pierre er alles aan om zich met deze familie te verbinden. Omdat hij van praktische dingen houdt, grijpt hij

snel elke gelegenheid aan om zich in te zetten, om te leven voor het goede. Hij ervaart een oneindig geluk, een immense vreugde en voelt zich herboren in het leven. Na een paar weken heeft hij het voorrecht om een congres bij te wonen. Hij ontdekt de grote familie van het geloof. Zijn hart stroomt over van vreugde. Hij wil het graag aan iedereen laten zien die hem benadert.

Het Congres maakt een diepe indruk op Pierres gevoelige ziel. Zijn begrip is sterker geworden. Hij wil zich steeds inniger associëren met dit sublieme werk. Dus stelt hij zich met zijn auto, meerdere dagen per week, ten dienste van een zuster, de evangeliste van de regio, die zeer dankbaar is, want het is nu het hoogtepunt van de bijzonder strenge winter van dat jaar in dit bergachtige land. De thermometer wijst 22 tot 25 onder nul aan. Er is echter zoveel te doen dat zij geen tijd heeft om stil te staan bij het weer.

Pierre wordt dan uitgenodigd om mee te

werken op een van de geliefde stations van het Koninkrijk van God. Hij voelt dat als een immense eer om op deze manier deel te nemen aan de oprichting van het Koninkrijk der Gerechtigheid. Enthousiast over dat voorrecht kruipt hij, ondanks het ijs dat nog steeds de wegen bedekt, achter het stuur van zijn auto en gaat vrolijk op weg om de bergen over te steken. De reis verloopt met opmerkelijk gemak ondanks bepaalde obstakels, en Pierre arriveert op het station, blij en ontroerd om de bewoners van de heilige verblijfplaats te ontmoeten.

Hij is een en al ogen en oren om vast te leggen wat er om hem heen gebeurt. Zijn ziel, zo dorstig naar waarheid, drinkt met lange teugen deze broederlijke genegenheid in, die hem met zoveel warmte en tact wordt getoond. Zo bloeit dag na dag zijn wezen op van vreugde en geluk. In zijn haast om zijn dankbaarheid te tonen, wijdt hij zich zoveel als hij kan, soms aan de tuin, soms aan de

werkplaats of aan de bijenstal. Hij voelt zich intens bevoorrecht om in het huis van de Heer te mogen dienen.

Na vijf weken van ononderbroken vreugde moet hij zijn terugkeer onder ogen zien. Het is niet zonder emotie dat Pierre het dierbare station en degenen die er wonen verlaat, echter in de hoop snel terug te keren. Bij zijn terugkeer is hij blij om de familie van het geloof van zijn eigen regio weer te zien en hij blijft zoveel mogelijk iedereen helpen.

De lente is teruggekeerd, de knoppen barsten open, de bloemen bloeien aan de takken van de bomen. Pierre voelt zijn ziel overstroomd van dankbaarheid aan zijn Schepper, die hem al Zijn tedere zorg, soms in de kleinste dingen, toont, wat zijn hart doet smelten. Zo heeft Pierre, die het fijn vond om tijdens de winter de honing van zijn bijen uit te delen aan medewerkers van het werk, bijvoorbeeld de zeer aangename verrassing vijf nieuwe zwermen in de buurt van zijn bijenstal te

